Kvindevalgret

Medlemsblad for Landsforbundet for Kvinders Valgret.

Nr. 2 Februar 1915 8. Aargang

INDHOLD:

Kvinderne og Fredstanken af J. Rambusch. — For og imod. — Udlandet (Finland, Norge, Rusland). — Kvindelig Statsembedsmand. — En Kvindeuge (af Fru Ingemann Drøhse). — Kvinders Krigstjeneste. — Meddelelser. — — Møder. —

Kvinderne og Fredstanken.

»Jus Suffragis« Redaktør har opfordret »Landsforbundet for Kvinders Valgret« til at lade en af sine Ledere udtale sig om Kvinderne og Fredstanken.

Formanden, Fru Johanne Rambusch, har derfor skrevet en Artikkel herom til næste Nummer af »Jus Suffragii« og samtidig givet »Kvindevalgret« Tilladelse til at trykke den.

Kvinderne og Fredstanken.

I disse Dage, hvor den civiliserede Verden rystes af Begivenheder saa frygtelige, at den menneskelige Tanke vægrer sig ved at opfatte dem, melder det Spørgsmaal sig uvilkaarligt ethvert tænkende Menneske: Er det endnu ikke lykkedes Kulturen at sætte sit Stempel paa Menneskeslægten, saa denne kan overvinde sin primitive Trang til Selvtægt og indordne sig civiliserede Retsbegreber, eller staar Menneskets Vilje da fuldstændig magtesløs overfor dets dyriske Instinkter?

Det er saa ufatteligt, at vi ikke er naaet videre i det 20. Aarhundrede, end at en forholdsvis ringe Uenighed mellem en lille Stat og en Stormagt er nok til at frembringe en Verdensbrand. Man spørger uvilkaarlig: hvor var den sunde Fornuft henne i Juli 1914, hvor var Fredsvennerne, Socialdemokraterne og endelig — hvor var Kvinderne. Og Svaret vil lyde: hverken den sunde Fornuft, Fredsvennerne, Socialdemokraterne eller Kvinderne blev spurgt, ja, de fleste af dem anede ikke, hvad det drejede sig om, før Europa stod i lys Lue, og det var for sent at slukke. En saadan Verdensbrand kan kun slukkes, naar alt brændbart Materiale i de krigsførende Lande er opbrugt, naar der af Civilisationens Bygning kun staar de nøgne Mure og rygende Tomter tilbage.

Ved Krigens Begyndelse hørte jeg en gammel Mand harmfuldt sige: »Jeg begriber ikke, at det 20. Aahundredes Borgere lader sig drive som Faar til Slagtebænken«. Og det er vist ikke for meget sagt, at kun en Brøkdel af de kæmpende har *villet* Krigen. Den var for de fleste af dem — som for os Tilskuere — en Overrumpling af den Slags, som vil komme igen Gang paa Gang i Verdenshistorien, saalænge Krig begyndes uden Folkenes Samtykke, saalænge dens Komme afhænger af hemmelige Noter og Traktater.

Men netop fordi det for Øjeblikket ser ud, som om alt Arbejde for Freden er haabløst, samles Tankerne mere og mere om dette ene: hvorledes kan en varig Fred bedst sikres den civiliserede Verden? og i Forbindelse med Tankerne derom sættes Haabet til Kvinderne og deres stigende Indflydelse i Samfundet.

Mon Kvinderne da har bedre Chancer for at kunne naa det Maal, overfor hvis Opnaaelse Mændene i disse Dage har spillet saa ynkelig Fallit? Har Kvinderne i den Retning et Fortrin for Mændene?

Før Krigens Udbrud i Sommeren 1914 holdt den engelske Udenrigsminister Grey en Tale, hvori han bl. a. sagde, at for at naa frem til en Nedgang i Staternes Rustninger, maatte man sætte sit Haab til den offentlige Menings sunde Fornuft. Og overfor denne har Kvinderne et stort Ansvar. De har som ingen andre Lejlighed til at skabe en offentlig Mening — ikke Døgnets Mening — men den Mening, som vokser sig stærk med den kommende Slægt. De sætter gennem deres Ord og Tanker det første Præg paa den næste Generation af Statsborgere.

Lad Moderen give sine Børn et andet Ideal end den pansrede Kriger. Lad hende vise dem det uværdige for det 20. Aarhundredes Borgere i viljeløst at lade sig bruge som Kanonføde. Lad hende lære dem — Piger saavel som Drenge — at Borgerret ogsaa bør give Borgerne Indflydelse paa Fremtidens Krigserklæringer.

Mon der ikke derigennem skabes den bedste Garanti for Freden i Fremtiden.

Aalborg. Jan. 1915.

Johanne Rambusch.

Landsforbundets Sparebøsser bør findes paa ethvert Medlems Bord.